Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa lui Dumnezeu

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Acesta este Unul Dumnezeu şi Se vesteşte pe Sine peste pământ. Amin.

Coboară Domnul cuvânt în grădina Sa din mijlocul neamului român. Coboară Domnul cu sfinţii Săi şi Se vesteşte pe Sine în coborârea Sa. Coboară Domnul cuvânt peste pământ şi intră în cartea Sa cuvânt de sărbătoare. Mă fac auzit la porţi, şi Mi se deschide ca să intru cu slava Mea la poporul cuvântului Meu. Slava Mea este cuvântul, precum a fost şi la început când am făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele, şi apoi pe om, zicând: *«Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră, care să aibă stăpânire peste peştii mării şi peste păsările cerului şi peste dobitoace şi peste tot pământul şi peste toate jivinele care se târăsc pe pământ».* Şi după ce s-a desăvârşit cerul şi pământul şi toată oştirea lor, a privit Dumnezeu la toate câte le făcuse şi toate erau bune foarte, iar în ziua a şaptea a sfârşit Domnul lucrarea Sa, pe care o făcuse, şi apoi S-a odihnit de toată lucrarea Sa cea făcută. Amin.

O, poporul Meu, aşa aştept Eu şi azi odihna pentru facerea cea de azi, pe care voiesc s-o desăvârşesc, şi apoi să Mă odihnesc de toată lucrarea Mea. La început Dumnezeu S-a odihnit după ce l-a făcut pe om, pe care-l făcuse în ziua a şasea, iar în ziua a şaptea a sfârşit Dumnezeu lucrarea Sa de facere şi apoi S-a odihnit de ea, şi apoi a sfinţit şi a binecuvântat ziua a şaptea, odihnindu-Se în ea.

Pace ţie, poporul Meu! Sunt în mijlocul tău cuvânt de facere, tată. Trâmbiţa Mea Verginica, aşa cum Eu, Domnul, am numit-o pe pământ cât am sunat din ea peste un popor care a auzit cuvântul Meu cel trâmbiţat prin gura ei, iat-o acum cu Mine şi cu oştirile de sfinţi şi de îngeri, cu care Eu cobor la tine în ziua de serbare a venirii ei de pe pământ la cer. O, fericit este omul care crede cele scrise în Scripturi despre toată lucrarea lui Dumnezeu, care a fost şi care este şi care trebuie să fie şi să se facă, iar cel ce nu se uită în Scripturi ca să creadă în împlinirea lor, acela nu este fericit, ci este trecător, iar ceea ce este trecător, este trist. O, fericit vei fi tu, popor hrănit din gura Mea, din cuvântul Meu, dacă tu vei crede în el şi în împlinirea lui, căci cel ce crede, acela nu va fi trecător, tată, ci va fi cuprins în slava Mea, iar slava Mea este cuvântul, aşa cum Eu ţi-am spus că este. Te cuprind în cuvântul Meu ca să fii copil fericit, fiule. O, lasă-te cuprins în cuvântul Meu ca să fii fericit, căci cine nu se lasă cuprins de el, acela este trist, şi acesta este semnul puţinei lui credinţe, credinţă care se chinuie ca să fie. O, nu aşa, tată, căci Eu, Domnul, am spus că nu are ce să piardă cel ce crede, dar nu să se mulţumească numai cu atât, ci să se bucure crezând şi să fie fericit dacă vrea să nu piardă. Ucenicii Mei cei mărturisitori ar fi pierdut dacă n-ar fi crezut cu fericire în ceea ce aveau ei pentru Mine, şi s-ar fi clătinat în vreme de jertfire, dar ei erau fericiţi prin vestirea lor cea despre Mine şi nu prin credinţă şi atât, căci credinţa dacă nu lucrează roadele ei nu-l face pe om fericit, ci este trist un aşa om.

Te învăţ cum să fii fericit, poporul Meu. învaţă, tată, fericirea aceasta şi vei vedea cât de drept îţi grăiesc despre aceasta, căci Eu doresc fericirea ta, măi tată, iar fericirea cea pentru Mine a omului se ţine după el pe pământ şi în cer şi nu trece, ci dăinuie în veci, ţinându-l pe om întru slava ei, în Domnul Dumnezeul său, în Care el fericit crede. Amin.

Iată, fac intrare trâmbiţei Mele.

Eu, Domnul, îţi slăvesc ziua de intrare a ta întru cele cereşti, Verginico, fiindcă tu ai fost fericită întru credinţa ta în Mine, în suferinţa duhului şi a sufletului şi a trupului tău, cel zdrobit sub slava Mea şi pentru ea, şi această suferinţă ţi-a fost crucea care te-a purtat spre slăvile cele cereşti şi netrecătoare, tată, căci fericirea cea care nu rămâne veşnic, aceea este pierzătoare

pentru om. O, tată, nu omul trebuie să poarte crucea, ci crucea trebuie să-l poarte pe om dacă omul ştie ce înseamnă slava crucii. Ce bine îşi face acela dacă se plânge sub crucea sa, sub greutatea ei? Acela nu ajunge la Dumnezeu cu ea şi prin ea, ci ajunge la el însuşi de fiecare dată când se plânge. Hai să-l îmbrăţişăm în simţirea cea cerească pe poporul Nostru, şi hai să-l învăţăm pe el din tainele fericirii, tată! Hai, Verginico! îţi fac zi de sărbătoare în sălaşul din care am venit cu îngerul Meu şi te-am luat la sân şi te-am trecut hotarul spre cerul Meu de sfinţi, tată, acum douăzeci şi opt de ani. Binecuvântat să-ţi fie cuvântul, Verginico! Trâmbiţează, tată! Poporul ascultă acum grăirea ta. Amin, amin, amin.

– Pace Ţie, Doamne! Pace poporului Tău de azi! Dintre cei după trup ai mei nu mai am cu Tine şi pentru Tine, căci s-au dus cu lumea după ce eu am plecat spre cerul Tău de sfinţi. O, fericirea celor din cer este ca şi pe pământ, este vestirea Ta din gura lor peste cei credincioşi şi peste cei necredincioşi de pe pământ, Doamne al celor credincioşi şi vii prin credinţa lor în Tine, căci omul nu poate trăi în Tine decât crezând în Tine şi mângâindu-se aşa la sânul Tău cel blând pentru fii.

Mai întâi mă aplec şi sărut fiii din porţi, care ne fac coborârea. Mă ating şi sărut mânuţa şi fruntea şi inimioara cea dulce, care m-a ţinut pe braţele ei când am trecut hotarul de pe pământ la cer, şi mângâi crucea ei cea purtată de inimioara ei, îi mângâi suferinţa, Doamne. Inimioară fericită prin suferinţa ei cea pentru Tine, şi nimeni nu ştie puterea suferinţei ei, căci suferinţa ei este grea, este mare, şi de aceea este grea, şi este pentru Tine, şi se face uşor de purtat atât de grea cât este ea, căci cel ce crede în Tine, acela este fericit, iar cel fericit în Tine, acela este în suferinţă, căci ea este izbânda care nu-l lasă pe om să piară prin lume, fiindcă lumea nu face altceva decât să-l piardă pe om, şi omul nu ştie că prin ea piere el, şi nu prin altceva piere când el nu mai este. în cine este lumea, acela nu mai este, Doamne, căci cel ce este, în Tine este, aşa cum eu am fost, de Te-am purtat pe Tine ca să fii în lume, în lumea care nu Te cunoaşte, dar câţi din ea Te-au cunoscut, Tu le-ai dat credinţă şi putere ca să se facă fii ai Tăi, fii născuţi de la Dumnezeu, precum este scris despre cei ce se nasc de sus pentru ca să fie ei apoi.

Şi acum îmbrăţişez şi sărut în cuvânt poporul cel credincios. îi mulţumesc lui încă de la straja cea dintâi a zilei că se adună în ziua aceasta în căminul meu, cel atât de frumos acum lucrat şi din care Tu m-ai luat între sfinţi când am trecut spre cei din cer. îl rog pe el să nu calce cuvântul pe care Tu îl ceri ca să fie împlinit, şi să se strângă mai des poporul în căminul acesta, care are străji în tot jurul îngerii şi sfinţii. Şi acum eu grăiesc poporului Tău.

Te cuprind în cuvânt de facere, popor născut din credinţa ta în Dumnezeu, şi, mai vârtos, în cuvântul Său de azi! Dacă aşa eşti născut, cum eu îţi spun acum, atunci tu eşti un copil fericit, iar dacă altfel stai în trupul acestui popor, tu eşti trist, fiule. Credinţa în Domnul şi în cuvântul Său de azi îl face fericit pe cel ce vine la Domnul, îl face fericit şi frumos, îl face fiu iubitor de Dumnezeu în casa lui Dumnezeu, căci cel frumos este cel mulţumit, iar aceasta îl face ceresc pe cel ce vine aşa. O, frumoşi sunt cei cereşti! Fericit este cel ce ştie să citească cereşte şi să înţeleagă apoi! Fericit este cel ce ştie să vadă, adică să citească cereşte, căci omul citeşte cu ochiul când face aceasta, iar înţelepciunea aceasta în om se face duh iubitor de oameni, şi ea îl citeşte cereşte pe om, şi apoi înţelege cereşte în om, şi tot aşa şi vede, iar dacă tu înţelegi grăirea mea cu tine, fericit eşti, popor adunat în căminul meu pentru sărbătoarea mea între sfinţi cu tine pe pământ. E ziua mea de serbare între sfinţi, şi e cu tine pe pământ ziua aceasta dacă ştii să cinsteşti tainele cerului şi lucrarea lor cea multă şi să lucrezi prin ea, fiule.

Am cu mine de mână în ziua aceasta sufleţelul cel scump pe care acum zece ani am venit în ziua mea de prăznuire şi l-am luat şi l-am pus în cer la loc fericit pentru darul ei dat Domnului, căci are Domnul din mâna acestei inimioare mari grădiniţa cuvântului Său de azi. Când zilele ei au fost numărate şi cântărite, Domnul a luat-o la El pe ea în ziua mea de serbare şi i-a dat plata, i-a dat fericirea cea lângă mine, iar azi am luat-o pe ea în sărbătoarea mea ca să ia din ea şi să

se bucure ea ca plată de la Domnul pentru darul ei cel mare dat Lui pentru lucrarea Lui, pentru înfiinţarea grădiniţei cuvântului Lui, locaş din care Domnul Se împarte acum peste pământ.

Am cu mine încă sufleţelul cel scump şi mare al celei care m-a purtat şi m-a îngrijit şi m-a mângâiat în vremea postirii mele cea de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, când Domnul mi-a dat apoi darul trâmbiţării. Pe aceasta am luat-o între sfinţi tot în ziua mea de serbare, după ce am venit la ea şi m-am arătat ei şi i-am spus ei că o voi trece pe ea spre cei din cer în ziua mea de serbare, şi apoi Domnul m-a trimis s-o iau. Duhul proorociei, duhul vederii celor ce nu se văd, bune şi rele ale omului, aşa duh a purtat ea, şi pomenirea ei este lângă a mea, şi iată, am din poporul meu familie de sfinţi, familie cerească, de mine culeasă ca să am zi de bucurie între sfinţi cu cei ai mei de pe pământ. Aşa fericeşte Domnul pe cei credincioşi ai Săi, poporul meu de azi. O, cunoaşte-mă prin credinţă, fiule, şi fă-te ucenic, că nu e tot una cu a veni în trupul acestui popor şi cu a fi ucenic apoi. Ucenic înseamnă lucrător pentru cele cereşti pe pământ, pentru planul Domnului cu oamenii şi pentru oameni, şi unul ca acela este trecut prin multe, prin greu după greu, prin încercări fel de fel, care-i probează lui credinţa şi credincioşia, şi apoi se lasă acela vestitor al celor ce sunt de la Dumnezeu să fie, căci fără propovăduire nu vin şi nu se fac cele ce vin ca să fie precum sunt scrise în Scripturi să vină şi să se facă apoi.

O, aveţi grijă unii de alţii, fiilor, pentru sfinţenie, pentru lucrare sfântă, pentru iubire sfântă, pentru credinţă sfântă prin acestea. Primiţi învăţătura şi n-o daţi de peste voi! înţelepţiţi-vă pentru primirea învăţăturii, căci vai celor ce nu au peste ei învăţători şi veghetori pentru cele dinăuntrul lor şi din afara lor! îmbrăcaţi-vă frumos pe dinăuntru şi pe dinafară, fiilor, căci cele dinăuntru dacă sunt frumoase strălucesc în afară şi nu se ascund şi nu se pot tăinui înăuntru. Umilinţa de duh este frumuseţea celor credincioşi şi este jertfa cea mai frumoasă pe care I-o puteţi Domnului închina. în tot ceea ce lucraţi frumos, ba chiar şi în cele ce voi greşiţi, fiilor, umilinţa de duh este săpunul care vă spală vouă faţa înaintea Domnului, şi Domnul nu vă va urgisi pe voi dacă veţi fi aşa. O, feriţi-vă de păcat! Feriţi-vă de răutate şi feriţi-vă de judecată, căci Domnul este Stăpânul, şi este Milostivul, şi El poate să certe sau să ierte; El, şi nu voi. O, nu vă apăsaţi unii de la alţii! Fiţi cu grijă fiecare pentru pacea celuilalt, şi aceasta să vă fie iubirea. Cei ce sunteţi frumoşi la înţelepciune şi la umilinţă şi la lucrare şi la purtare, nu staţi fără îndreptar şi fără îndreptare peste voi. E primejdioasă orice clipă amânată când nu staţi bine cu Dumnezeu prin greşeli. Voi, cei ce ascultaţi, şi, iarăşi, mai vârtos voi, cei ce nu ascultaţi bine de Dumnezeu, deschideţi când Domnul încearcă la uşa voastră, şi arătaţi-I Lui tot ce îl zdrobeşte pe El în voi. E păcat să-L îndureraţi pe Domnul şi să-L lăsaţi îndurerat apoi. O, e păcat să faceţi ca voi! Vă grăiesc cu grai iubitor, căci omul nu vrea să primească altfel învierea Domnului în el. Domnul S-a purtat blând cu ucenicii de când i-a cules şi până ce a înviat pentru ei şi pentru cei ce vor crede în El prin propovăduirea lor.

O, atât de mult iubeşte şi fericeşte Domnul în cer şi pe pământ pe cel ce rabdă mustrarea, înţelepţindu-se din ea în clipa aceea, fiilor! Nu poate însă omul să intre sub minunea aceasta făcătoare de om. Omul se supără pe Dumnezeu, se supără de şapte mii de ani şi îl învaţă pe Domnul să Se poarte frumos cu el, iar Domnul este Cel umilit, fiindcă omul nu poate să fie aşa. Vă îndemn spre duioşie când vă grăiesc aşa grăire. Iau din Domnul simţirea Lui când iau ca să vă povăţuiesc şi ca să vă dau să ştiţi pe cele dinăuntru ale Domnului, pe cele de la om puse în El, căci omul aşa îl vrea pe Dumnezeu, şi altfel nu-L vrea omul cu el pe Dumnezeu.

O, popor învăţat din cer, învaţă-te să te închini lui Dumnezeu, fiule. A te închina lui Dumnezeu înseamnă a nu Se închina El ţie. A te închina Lui înseamnă a face voia Lui, înseamnă a te apleca voii Lui, iar a nu înţelege şi a nu asculta aşa cum îţi spune El, aşa cum îţi cere El, aşa cum în cer este, înseamnă a nu te închina Lui. O, închină-te pe tine însuţi Domnului, că nu e bine să te închini ţie însuţi şi nu e bine să-l faci pe fratele tău să se închine ţie, ba chiar şi pe Domnul; o, nu e bine aşa, fiule. Văd această deşertăciune din loc în loc prin poporul meu cel învăţat din cer şi îl învăţ pe tot fiul cel puţin aplecat, îl învăţ să se vindece de păcatul acesta şi să

se închine numai lui Dumnezeu şi să nu caute luişi închinare, ci să caute cu duhul dragostei, care pe toate le poate, iar Dumnezeul dragostei va fi cu voi dacă aşa veţi lucra, fiilor. învăţătura mea de peste voi în ziua aceasta este să vă deprindeţi să fiţi fericiţi, iar ca să credeţi ce vă învăţ eu şi să vedeţi că este aşa, deschideţi la legea fericirilor, deschideţi Scripturile, şi, iarăşi, faceţi-vă încă o carte mică lângă cea a poruncilor lui Dumnezeu şi ţineţi-o şi pe aceea în faţă la închinarea voastră înaintea lui Dumnezeu şi să vă aplecaţi Lui împlinind poruncile Lui şi fericiţi fiind când sunteţi întrebaţi de ele prin pilda fericirilor care vin să încerce pe cei ce cred lui Dumnezeu. Ridicaţi-vă unul din voi în ziua aceasta şi daţi citire în ziua mea de serbare cărţii poruncilor lui Dumnezeu şi apoi cărţii fericirilor, fiilor, iar Domnul va coborî Duhul Său în porţi cu multul şi vă va desluşi vouă şi vă va învăţa pe voi împlinirea cea mare. Amin.

Intrând cu sfinţii şi cu îngerii în căminul meu de pe pământ, în căsuţa în care am locuit cu trupul, şi de unde Domnul m-a luat la cer, mă aplec în cuvânt şi mângâi cu el neamul român şi spun aşa:

În mijlocul acestui pământ are Domnul România cea mică, pe care El o numeşte patria cerească, din pricina oştirilor de îngeri şi de sfinţi, care sălăşluiesc peste ea şi în ea, lucrând pe pământ precum în cer pentru voia lui Dumnezeu în fii. Apleacă-te, popor român, spre poporul Domnului, cel din mijlocul tău, căci din această sămânţă va răsări pe pământ împărăţia lui Dumnezeu la vedere. Vezi să nu întârzii să vezi, căci cel ce nu se uită acum ca să vadă şi ca să creadă şi ca să poată de la Dumnezeu, aceluia i se va lua vederea şi i se va da celui ce are încă, precum este scris. O, vino la nunta lui Hristos, la mila lui Hristos, popor român! Aici poţi să asculţi despre soarta ta cea de la Domnul. Aici grăieşte Domnul ţie, căci Domnul pune aici la cale soarta ta cea de la El pe pământul tău, şi lucrează Domnul după Scripturi taina cea despre ţara strălucirii, taina pământului român. Amin.

O, ca şi apostolul Tău Andrei la începutul acestui neam pe pământ, aşez şi eu botezul cu Duhul Sfânt peste acest neam, Doamne, acum, la sfârşit de timp, şi ca el toţi sfinţii Tăi îl botează cu botezul Duhului Sfânt în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt, aşa cum Tu ai spus să se facă. Amin.

Iar voi, neamuri de pe pământ, auziţi pe sfinţii Domnului! Vine Domnul pe pământul român, însoţit de sfinţii Lui! Glasul Lui este în glasul lor, care se face cuvânt peste pământ. Duhul învierii din moarte este duhul care trâmbiţează peste neamurile toate. Veniţi spre învierea voastră! Şi veţi veni vrând-nevrând, căci Domnul aşa vesteşte şi aşa voieşte. Amin.

Iar Tu, Doamne mare în cer şi pe pământ, grăbeşte-Te, Te rog suspinând între sfinţi şi cu sfinţii, grăbeşte-Te să-Ţi arăţi minunea şi măreţia ei şi adevărul Tău în acest cuvânt sfânt, trâmbiţat de Tine pe pământ mai mult de cincizeci de ani în mijlocul neamului român. Pace Ţie! Mi-e milă de Tine. Tu stai smerit înaintea omului trufaş, şi toţi sfinţii Te plâng şi Te mângâie în durerea Ta cea de la om. O, atât de mare cât eşti, ca un Făcător a toate, stai smerit cu măreaţă smerenie înaintea omului trufaş, care-şi adună picătură cu picătură plata cea pentru lucrarea lui trufaşă. Tu nu-l mai pedepseşti pe el cu nimic, pentru că îşi adună el singur pedeapsă. El nu se poate apleca, nu se poate umili pentru ca Tu să-i faci bine apoi, ca un Dumnezeu milos pentru omul căzut. Slavă îndelungii Tale răbdări! Pace Ţie în răbdare! Pace Ţie între sfinţii Tăi, că sfinţii sunt asemenea Ţie şi Te văd şi-i spun omului cum eşti, o, Doamne. Acum, sfârşesc cuvântul meu de azi. Am putut să grăiesc azi poporului Tău. îi sărut cu sărutarea Ta pe cei ce ne stau înainte pentru ca să intrăm, căci eu sunt prin urmaşi precum Tu eşti, precum toţi sfinţii Tăi au fost şi sunt. Amin, amin, amin.

– O, trâmbiţa Mea, o, Verginica Mea, ai luat putere din durerea Mea şi ai putut să grăieşti poporului Meu de azi! O, e mult de făcut la facerea omului, tată, şi e mult de lucrat la facerea celor ce vin ca să fie ai poporului Meu, numai să se dea ei spre facere, tată, iar dacă nu se dau, rămân ceea ce sunt ei. Cel ce caută facerea, acela Mă face lucrător peste facerea lui, iar cel ce nu o caută pe ea, rămâne ceea ce este el, tată, iar Eu merg prin greu pentru cei ce vin şi nu se lasă

făcuţi ca să fie ai Mei apoi. Eu nu plâng singur. Plâng cu voi, sfinţi iubiţi ai Mei, căci cu voi vin din cer pe pământ şi umplu văzduhul pământului Meu ales şi grăiesc poporului adunat pe el pentru mărturia Mea. Amin.

O, poporul Meu, M-am înscris cu tine în carte şi cu ziua serbării trâmbiţei Mele, tată. Ea a venit cu cei din cer, care sunt din poporul lucrării Mele de azi. Stăm la masă cu tine, tată. Luăm loc la masă lângă tine, poporul Meu. O, să nu stai la masă fără oaspeţi cereşti cu tine! O, să nu stai între frate şi frate fără oaspeţi din cer! Sfinţii şi îngerii şi-au luat patrie pământul cel ales de Mine acum, la sfârşit de timp, şi stau cu tine sfinţii şi îngerii, poporul Meu. O, să nu fiţi mai mari ca ei în pământul Meu, fiilor, ci să fiţi primitori de oaspeţi cereşti, tată, şi să fiţi serbarea Mea pe pământ, serbare de sfinţi şi pentru sfinţi, fiilor. Amin.

O, poporul Meu, învaţă, tată, învaţă să fii legea cerului pe pământ şi împlinirea ei, şi aceasta va fi venirea Mea la tine şi împărăţia Mea pe pământ, şi apoi slava Mea şi iarăşi slava Mea cea pentru vecii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

01/14-12-2008